

ἀνθρώπων τῶν κατοικούντων εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα.

Σημαίνει ἡ ἐβδόμη ὥρα.

Ἡ κυρία Δουράνδου τῇ ὑπηρετρίᾳ:

— Τί περιμένεις καὶ δὲν ἐτοιμάζεις τὸ γεῦμα;

Ἡ ὑπηρετρία:

— Ὁ ξενοδόχος δὲν ἔστειλεν ἀκόμη τὰ πράγματα.

— Δὲν τὰ παρήγγειλες διὰ τὰς πέντε;

— Μάλιστα, κυρία.

— Τρέξε λοιπὸν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον μὴ τυχὸν τὰ ἐλησμόνησεν.

Ἡ ὑπηρετρία ἀναχωρεῖ καὶ ἐπανέρχεται μετὰ ἐν τέταρτον.

— Κυρία, ὁ ξενοδόχος ὡς φαίνεται μᾶς τὰ ἔστειλε διότι τὸ παιδί μου εἶπεν ὅτι τὰ ἔφερε καὶ ὅτι τὰ ἐπλήρωσεν ἕνας κύριος μὲ ψαράν γενειάδα.

Ἡ κυρία Δουράνδου καταλαμβάνεται ὑπὸ συγκοπῆς καὶ πίπτει εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ συζύγου της.

— Ἀκόμη ἓν παιχνίδι τοῦ συνοίκου μας.

— Σύνελθε, ἀγαπητή μου, καὶ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ ὑπάγω νὰ κατθέσω τὰ παράπονά μου εἰς αὐτὸν τὸν βασιλέα.

Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας εἰς τι παντοπωλείου.

Ἡ ὑπηρετρία τῆς κυρίας Δουράνδου.

— Εἶπέ εἰς τὴν κυρίαν σου νὰ ἡσυχάσῃ ὁ πόλεμος θὰ τελειώσῃ πλέον, διότι ἀπεφασίσαμεν νὰ φύγωμεν ἀπὸ τὸ σπίτι.

Ἡ ὑπηρετρία τῆς κυρίας Σκουφίδῃ:

— Μπα! τὸ ἴδιο καὶ ἡμεῖς. Τ' ἀφεντικά μου ἔχουν καλλίτερα νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ σπίτι παρά νὰ ἐξακολουθήσῃ αὐτὴ ἡ ζωὴ.

— Τὰ ἰδικά μου ἀφεντικά ἔπιασαν σπίτι εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα εἰς τὴν ὁδὸν Ἁγίου Ἄντωνίου.

— Παράδοξον, τ' ἀφεντικά μου ἐνοικίασαν τὸ πρῶτον πάτωμα ἐνὸς σπιτιοῦ εἰς τὸν ἴδιον δρόμον.

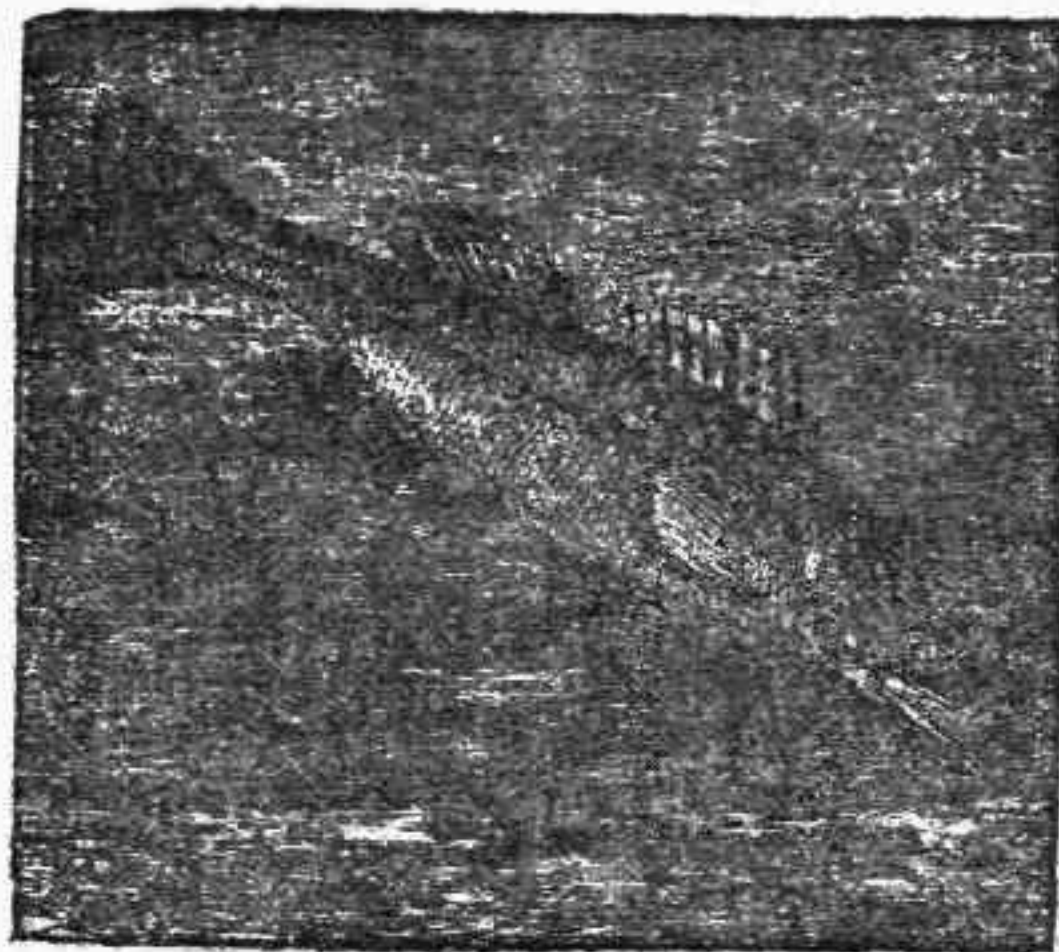
— Τί ἀριθμὸν;

— 439.

— Εἶναι τὸ ἴδιο σπίτι!...

Ἐκ τοῦ Charivari.

N. M.



Ο ΑΤΤΑΚΕΥΣ

~ ~ ~

«Αὕτη ἡ θάλασσα ἡ μεγάλη καὶ εὐρύχωρος· ἐκεῖ ἐρπετὰ ὧν οὐκ ἔστιν ἀ-

ριθμὸς, ζῶα μικρὰ μετὰ μεγάλων, ἐκεῖ πλοῖα διαπορεύονται.» Ταῦτα ἐκ τῆ ἐκστάσει του ἐμελώδει ὁ Ἑβραῖος ποιητῆς καὶ βασιλεὺς, ταῦτα ἐπαναλαμβάνει σήμερον ὁ παρατηρητῆς καὶ ἐξε-

ταστής τῶν ἀλμυρῶν ἀβύσσων ὅπου ἄλλοτε ὁ μακαρίτης Ποσειδῶν καὶ ἡ μακαρίτις Ἀμφιτρίτη ἐβασίλευον ὀχούμενοι ἐπὶ τῶν δελφίνων καὶ τῶν ἄλλων θαλασσίων τεράτων. Σήμερον, ἐκλιπόντων τῶν ἀγαθῶν ἐκείνων βασιλέων παρέλαβε τὴν κληρονομίαν τῶν ὁ ἄνθρωπος καὶ κυριαρχεῖ ἐπὶ τοῦ ὑγροῦ πεδίου συμμορφούμενος μὲ τὸ λόγιον τοῦ προφήτου βασιλέως εἰπόντος ὅτι, ὁ Θεὸς «πάντα ὑπέταξεν ὑποκάτω τῶν ποδῶν αὐτοῦ (τοῦ ἀνθρώπου) πρόβατα καὶ βόας ἀπάσας, ἔτι δὲ καὶ τὰ κτήνη τοῦ πεδίου, τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ τοὺς ἰχθύας τῆς θαλάσσης, τὰ διαπορευόμενα τρίβους θαλασσῶν.» Ὁ ἄνθρωπος λοιπὸν θέλων νὰ χορτάσῃ τὴν πεινάν του καὶ νὰ ποικίλῃ τὴν βρώσιν, ἀφοῦ ἐδήλωσε τὴν γῆν καὶ ἐδεκάτισε τὸν ἀέρα, ὥρμησεν ἀκάθεκτος καὶ εἰς τὴν θάλασσαν ἥτις τοσοῦτους ἐνέκλειε θησαυροὺς καὶ τοσαύτας ποικιλίας διὰ τὴν λαιμαργίαν αὐτοῦ.

Οἱ εὐφυεῖς ἀναγνώσται καὶ αἱ χαριτόβρυτοι ἀναγνώστριαι τοῦ «Παρθενῶνος» δὲν θὰ μὲ κακίσωσι διὰ τὸ μικρὸν τοῦτο προοίμιον ὅπερ παρὰ τοῖς νεωτέροις τοσοῦτον ἐγενικεύθη ὥστε κατέστη σχεδὸν ἀπαραίτητον εἰς τὸν γράφοντα εἴτε ἀρμόζει εἰς τὸ θέμα τῆς συγγραφῆς του εἴτε ὄχι.

Μεταξὺ τῶν θαλασσίων κατοίκων τοὺς ὁποίους ὁ ἄνθρωπος σπεύδει νὰ ἐξαφανίσῃ ὑπὸ διαφόρους προφάσεις, εἶναι καὶ ὁ ἀθῶος καὶ ἄκακος ἄττακεὺς τοῦ ὁποίου τὴν σύντομον μονογραφίαν δίδομεν κατωτέρω.

Ὁ ἄττακεὺς ἢ κοινότερον ὁ σαλωμὸς ἔχει διπλὴν σειρὰν αἰχμηρῶν ὀδόντων ἐπὶ τῶν παραγναθίων ὀστέων, ἑτέραν ἐπὶ τῶν μεσογναθίων, ἄλλην εἰς τὴν ἕννιν, δύο σειρὰς εἰς τὰ φυρρυγῶδη ὀστᾶ, δύο ἐπὶ τῆς γλώσσης, δύο ἐπὶ τῶν ὀστέων τοῦ φάρυγγος· τὸ σῶμα αὐτοῦ εἶναι ὡς ἄτρακτος καὶ καλύπτεται ἐκ μικρῶν καὶ λεπτῶν λεπίων τὰ ὁποῖα χάνονται ἐντὸς τῆς πυκνότητος τοῦ δέρματος, ἡ κεφαλὴ ἄρκετὰ χονδρὰ, ὁ χιτῶν εὐαρέστου ποικιλότητος, ἡ εὐκολία περὶ τὸ νήχεσθαι

καὶ ἡ ἰσχὺς ἀπίστευτος, ἡ γονιμότης ἀξιοπαρατήρητος, τὸ κρέας νόστιμον, περιζήτητον καὶ ἀποτελοῦν τὴν βάσιν τῆς τροφῆς πολλῶν λαῶν, τὰ δὲ ἦθη περιέργα.

Ὁ ἄττακεὺς εἶναι ἰχθύς τῶν ἀρκτώων μερῶν. Δύναται τις νὰ τὸν ὀνομάσῃ ἀμφίβιον διότι κατὰ μὲν τὸ θέρος ἐνδιδιαιτᾶται εἰς τὰ γλυκέα ὕδατα, κατὰ τὸν ἐπίλοιπον δὲ χρόνον εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐγκαταλείπει τὴν θάλασσαν περὶ τὸ ἔαρ καὶ ταξειδεύει καθ' ὁμίλους ἀπειροπληθεῖς· ἀξιοθαύμαστος τάξις ἐπικρατεῖ μεταξὺ τῶν ἐνύδρων τούτων μεταναστῶν οἷτινες χωροῦσιν ἐπὶ δύο στηλῶν αἵτινες ἐνούμεναι ἐμπρὸς, σχηματίζουσι γωνίαν· τοῦτο δὲ παρατηρεῖται καὶ εἰς τὸν ἀέρα μεταξὺ πολλῶν μεταναστευόντων πτηνῶν. Ἐπὶ κεφαλῆς τῆς στήλης, ἡ μᾶλλον παχεῖα θήλεια ὀδηγεῖ τὸ ἐπίλοιπον, τὰ δὲ μικρότερα ἄρβυρα σχηματίζουσι τὴν ὑπισθοφυλακὴν. Ὁ Δελὰιδ βεβαιοῖ ὅτι προκειμένου νὰ ἀνέλθωσι χωροῦσιν ὅσον τὸ δυνατόν ἐγγυτέρω τοῦ βυθοῦ ὅπου τὸ ρεῦμα ἔχει ὀλιγωτέραν δύναμιν, ὅταν δὲ ἐπιστρέψωσι ὑψοῦνται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν διὰ νὰ ἐπωφεληθῶσιν ἐκ τῆς ταχύτητος αὐτοῦ. Ἄλλοι συγγραφεῖς λέγουσιν ὅτι οἱ ἄττακεῖς ἴστανται ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ὅταν ἡ θερμοκρασία ἦναι μετρία, καὶ πλησίον τοῦ βυθοῦ ὅταν ἡ θερμότης ἦναι μεγάλη.

Νήχονται βραδέως καὶ ὡσεὶ παίζοντες, προξενοῦσι δὲ μέγαν πάταγον· ἀλλ' ἅμα ἐννοήσωσιν ὅτι ἀπειλοῦνται, τότε ἡ ταχύτης των καθίσταται καταπληκτικὴ καὶ λέγεται ὅτι διανύουσι δέκα λεύγας τὴν ὥραν. Δὲν σταματῶσιν αὐτοὺς μήτε τὰ ποτάμια μήτε οἱ μικροὶ καταρράκται· κατακλινόμενοι πλαγίως ἐπὶ τῶν πετρῶν, καμπυλοῦνται καὶ ἔπειτα ἀνορθούμενοι βιαίως ἀκοντίζονται εἰς τὸν ἀέρα μέχρις ὕψους πέντε μέτρων καὶ ὑπερπηδῶσι πᾶν κώλυμα. Προχωροῦσιν οὕτω μέχρι τῶν πηγῶν τῶν ποταμῶν, ἐνίοτε ὀκτακοσίας λεύγας μακρὰν τῶν ὀχθῶν, ζητοῦντες εἰς τὰ παραμικρότερα βυάκια μέρη ἤσουχα καὶ

κατάλληλα διὰ τὴν ἐπόασιν. Διαμένουσιν εἰς τοὺς ποταμοὺς καὶ εἰς τὰς λίμνας μέχρι τοῦ τέλους τοῦ φθινοπώρου ὅτε ἐπανέρχονται εἰς τὸν Ὠκεανὸν καὶ μένουσιν ἐπὶ ὅλον τὸν χειμῶνα.

Κατὰ τὴν στιγμήν τῆς ὠοτοκίας ἡ θήλεια ὀρύσσει ἐν τῇ ἄμμῳ ὀπήν ἐπιμήκη καὶ βαθεῖαν 0μ, 30 μέχρι 0μ, 60. Τὸ βάθος τοῦτο εἶναι ἀναγκαῖον διὰ νὰ μὴ βλάπτωνται τὰ ὄα ὑπὸ τοῦ ψύχους· πρὸς ἐκτέλεσιν δὲ τῆς τραχείας ταύτης ἐργασίας μεταχειρίζεται, κατὰ τὸ λέγειν τοῦ Γραντ, τὰ πτερυγία της. Ἡ ὠοτοκία εἶναι ἀφθονωτάτη· εἰς ἓν ἄτομον ζυγίζον 40 χιλιογράμμα ἐμέτρησαν 27,850 ὄα. Ἡ θήλεια καλύπτει αὐτὰ διὰ τῆς οὐράς μὲ ἄμμον καὶ ἅμα τὰ νεογνὰ ἀποκτήσῃ μῆκος 0μ, 30 ἐπιστρέφουσιν εἰς τὴν θάλασσαν.

Οἱ ἀττακεῖς ἐπιστρέφουσι κατ' ἔτος ὡς αἱ χελιδόνες εἰς τὰ μέρη τὰ ὅποια κατώκησαν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος. Ὁ Δελανδ βεβαιοῖ τοῦτο λέγων· «Ἐπεφόρτισα τοὺς ἄλιεις τοῦ Σατωλὲν νὰ κρατήσῃσι δώδεκα ἐκ τῶν ἀττακέων οἵτινες κατήρχοντο τὸν ποταμὸν, καὶ ἀφοῦ δέσωσιν εἰς ἕκαστον ἐξ αὐτῶν μικρὸν χάλκινον δακτύλιον πρὸς τὴν οὐρὰν νὰ τοὺς ἀφήσῃσι πάλιν εἰς τὸ ὕδωρ· ἡ παραγγελία ἐξετελέσθη μετὰ πολλῆς ἐπιδεξιότητος καὶ εἰς τρία διάφορα ἔτη. Ἐμαθον ἀκολουθῶς παρ' αὐτῶν τῶν ιδίων ὅτι εἶχον ἀλιεύσει τινὰς ἐκ τῶν ἀττακέων ἐκείνων, τὸ ἐν ἔτος πέντε, τὸ ἄλλο τρεῖς καὶ τὸ ἄλλο τέλος δύο.»

Ἄς εἴπωμεν δὲ ἐν παρόδῳ ὅτι διὰ τοιούτων διακριτικῶν σημείων προσαρτωμένῳ εἰς τοὺς ἀττακεῖς, οἱ παρόχθιοι κάτοικοι τοῦ Περσικοῦ κόλπου ἀνεγνώρισαν ὅτι ὑπάρχουσιν ὑποχθόνιοι συγκοινωνίαι μεταξὺ τοῦ κόλπου τούτου καὶ τῆς Κασπίας θαλάσσης, μεταξὺ ταύτης καὶ τῆς Μαύρης θαλάσσης, ἀλιευθέντων εἰς τὰς δύο τελευταίας θαλάσσης τῶν ἐν τῷ κόλπῳ σηματοθευθέντων ἰχθύων.

Ἡ αὔξησις τοῦ ἀττακέως εἶναι ταχεία· εἰς δύο ἔτη ζυγίζει ἤδη 3 ἕως 4 χιλιογράμμα. Ἡλιεύθη ἀττακεὺς δύο

μέτρων μήκους καὶ ζυγίζων 40—50 χιλιογράμμα. Εἰς τινὰ μέρη τοσοῦτον ἀφθονος ὑπάρχει ὥστε εἰς Βεργὲμ παραδείγματος χάριν δὲν εἶναι σπάνιον νὰ ἀλιεύσωσιν οἱ ἄλιεις ἐντὸς μιᾶς ἡμέρας 2000. Εἰς τινὰς ποταμοὺς τῆς Ἀγγλίας συλλαμβάνονται 700 συγχρόνως καὶ ἀναφέρεται ὅτι κατὰ τὸ 1750, εἰς τὴν Ῥίμπλην, ἐν μόνον ῥίψιμον δικτύου ἀνέσυρε 3,500.

Διάφοροι εἶναι οἱ τρόποι καθ' οὓς ἀλιεύουσι τοὺς ἀττακεῖς, ἀπαιτεῖται ὁμῶς νὰ τίθενται πρὸ τῶν ποταμῶν, εἰς τοὺς ὁποίους οὗτοι συχνάζουσι, φραγμοὶ δι' ὧν νὰ διέρχεται μὲν τὸ ὕδωρ, νὰ μὴ δύνανται ὁμῶς οὗτοι νὰ διέρχωνται. Ἐν Σκωτία οἱ εὐγενεῖς διώκουσιν αὐτοὺς ἔφιπποι εἰς τὰ ἀβαθῆ ποτάμια καὶ τοὺς φονεύουσι μὲ ἀκόντια ὀδοντωτὰ, γύμνασμα ὕπερ ἀπαιτεῖ πολλὴν ἐπιτηδειότητα. Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι παιδιὰ μόνον· ἡ κυρίως καλουμένη ἀλιεῖα εἶναι βιομηχανία ἐκ τῶν σπουδαιωτάτων καὶ εἰς τινὰς χώρας ἀποτελεῖ τὸ κυριώτατον μέσον ὑπάρξεως ἐκείνων ὅσοι ἐπιδίδονται εἰς αὐτό.

Οἱ Γροελανδοὶ τοὺς συλλαμβάνουσιν ὅτε μὲν διὰ τῆς χειρὸς, ἀναζητοῦντες μεταξὺ τῶν μεγάλων πετρῶν ὅπου καταφεύγει ὁ ἰχθύς, ὅτε δὲ διατρυνῶντες αὐτοὺς διὰ δικράνου.

Εἰς τὴν Ἰσλανδίαν ἀλιεῖς τοποθετημένοι ἐπὶ τῶν δύο ὀχθῶν ποταμοῦ κρατοῦσι δίκτυον τεταμένον· ἔπειτα, βαδίζοντες ἐναντίον τοῦ ρεύματος, ὠθοῦσιν εἰς τὰ ἐμπρὸς τὸν ἀττακέα ὅστις μετ' ὀλίγον μὴ δυνάμενος νὰ ὀπισθοδρομήσῃ ὀρμᾷ ἐπὶ τῆς παραλίας. Συλλαμβάνουσι δὲ τοιοῦτοτρόπως μέχρι διακοσίων συγχρόνως.

Εἰς τὴν Φινλανδίαν περιορίζουσι τὸν ποταμὸν εἰς τὸ μέρος ὅπου οὗτος εἶναι θορυβωδέστερος, τῇ βοήθειᾳ πασσάλων ἐμπεπηγμένων εἰς τὴν κοίτην του καὶ διὰ τῶν ὁποίων διασταυροῦσι κλάδους δένδρων. Ὅπᾳς τινὰς μόνον ἀφίνουσι διὰ τῶν ὁποίων ὁ ἰχθύς δύναται νὰ διέλθῃ· ἀλλ' αἱ ὅπᾳ αὗται συνέχονται μὲ δύκτυα ἐκ τῶν ὁποίων ὁ ἰχθύς, ἀ-

παξ̄ εἰσελθὼν δὲν δύναται νὰ ἐξέλθῃ.

«Οἱ παραποτάμιοι χωρικοὶ ἔχουσιν ἀπίστευτον ἐπιτηδειότητα. λέγει ὁ Ἀσέρβης, διὰ νὰ βαδίζωσιν ἐπὶ τῶν πασσάλων τούτων τοὺς ὁποίους τὸ ρεῦμα κινεῖ πολλάκις μὲ τρόπον ὁρατὸν. Ἄνδρες, γυναῖκες, παιδιά, ὅλα πηδῶσιν ἀπὸ πασσάλου εἰς πάσσαλον μετὰ μοναδικῆς εὐκινησίας. Ἐπεθυμήσαμεν νὰ τοὺς βοηθήσωμεν νὰ ἀνασύρῃσι τὰ δίκτυά των· ἐτολμήσαμεν μάλιστα νὰ διανύσωμεν τὸ ἐν τρίτῳ τῶν πασσάλων ἐκείνων, ἀλλ' ἡ θεὰ τοῦ ὕδατος, τοῦ ὁποίου τὸ ρεῦμα διήρχετο μετὰ ταχύτητος ὑπὸ τοὺς πόδας μας, ἐξάλισεν ἓνα τῶν συντρόφων μας, καὶ ἐὰν δὲν ἴστατο ἐγκαίρως, θὰ ἐπιπτεν εἰς τὸν ποταμόν. Τὰ παιδιά καὶ οἱ ἄνδρες μάλιστα ἐμπιστεύονται πολὺ εὐτόλμως εἰς ἐλαφρότητα των, καὶ εἶναι σπάνιον νὰ παρέλθῃ ἔτος χωρὶς νὰ πέσῃ τις ἐξ αὐτῶν εἰς τὸ ὕδωρ μὲ κίνδυνον νὰ πνιγῇ, καθότι ἡ βιαιότης τοῦ ρεύματος ἐμποδίζει τὰς λέμβους νὰ ἴστανται πλησίον ὅπως παρέχουσιν βοήθειαν.»

Πρὸς δυσμὰς τῶν Βραχωδῶν ὄρέων οἱ Ἰνδοὶ ἐξασκουῦσι τὴν ἀλιείαν τῶν ἀττακέων ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ τῶν Ὀφεων. Ὑπάρχει μέρος τι καλούμενον Πτώσις τοῦ Ἀττακέως, ὅπου συλλαμβάνεται ἀπίστευτος ποσότης ἀττακέων. Ἀρχίζουσιν οὗτοι νὰ πηδῶσιν ὀλίγον μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου καὶ νὰ ἀναβαίνωσι τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ. Τότε οἱ Ἰνδοὶ φθάνουσι καλυμθῶντες ἐν τῷ μέσῳ τῶν καταρρακτῶν. Τινὲς τοποθετοῦνται ἐπὶ βράχων, ἄλλοι μένουσι μέχριζώνης ὄρθιοι ἐν τῷ ὕδατι, καὶ ὅλοι, κρατοῦντες ἀκόντια, ἀκοντίζουσιν τοὺς ἀττακεῖς ὅταν οὗτοι προσπαθοῦσι νὰ πηδήσωσιν ἢ ὅταν ἐπαναπίπτουσιν ὀπίσω.

Ἡ κατασκευὴ τοῦ ἀκοντίου τοῦ προωρισμένου διὰ τὴν χρῆσιν ταύτην εἶναι ὅλως ἰδιαιτέρα, εἰς μίαν δὲ ἡμέραν φονεύονται τοιοῦτοτρόπως πολλαὶ χιλιάδες. Περιηγητὴς τις, ὁ Κ. Μελλέν, μάρτυς ἀλιείας τοιαύτης, βεβαιοῖ ὅτι εἶδεν ἀττακέα ἐκτελοῦντα πῆδημα 30 περίπου ποδῶν ἀπὸ τοῦ μέρους ὅπου τὸ ὕδωρ

ἀρχίζει νὰ ἀφρίζῃ μέχρι τῆς κορυφῆς τοῦ καταρράκτου.

Ἡ ἀλιεία τῶν ἀττακέων ἀρχίζει περὶ τὸν ὀκτώβριον καὶ ἡ ἀκμὴ αὐτῆς εἶναι περὶ τὰ τέλη τοῦ Ἰανουαρίου. Ἀγρεύουσι τότε μυθῶδεις ποσότητες ἐκ τοῦ ἰχθύος τούτου. Κατὰ τὸν μαΐου ἐλαττοῦται καὶ κατὰ τὸν ἰούλιον παύει ἐντελῶς.

ΑΙ ΠΗΛΟΒΑΤΙΔΕΣ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ *)

(Συνέχεια καὶ τέλος).

ὦ! ἀνέκραζεν ὁ θεολόγος, δὲν ὑπάρχει μεγαλειτέρα εὐτυχία εἰς τὸν κόσμον ἀπὸ τῆς περιηγήσεως! Πόσον ἐπεθύμουν νὰ ἠδυνάμην νὰ περιηγοῦμην καὶ ἐγὼ! ἴσως περιηγούμενος θὰ ἠδυνάμην νὰ πληρώσω τὸ κενὸν τὸ ὁποῖον αἰσθάνομαι ἐν τῇ καρδίᾳ μου. Ἀλλὰ ἤθελον νὰ ὑπάγω μακρὰν, πολὺ μακρὰν... θὰ ἐπισκεπτόμην ἐν πρώτοις τὴν Ἑλβετίαν, ἔπειτα τὴν Ἰταλίαν, ἔπειτα...

Εὐτυχῶς αἱ πηλοβατίδες εἶχον πραγματοποιήσει τὴν ἐπιθυμίαν του· διότι ἄλλως Κύριος οἶδε μέχρι ποῦ ἤθελεν ὑπάγει.

Ἴδού λοιπὸν αὐτὸς διατρέχων τῆς Ἑλβετικῆς τοῦς δρόμους, ἐστιθάσμενος μετ' ἄλλων ὁατῶ ταξιδιωτῶν ἐν τινὶ ταχυδρομικῷ ἀμάξῃ. Τρομερὰ κεραλαλγία τὸν ἐβασάνιζε ὡς δὲ νὰ μὴ ἔρκει τοῦτο τὸ αἷμα εἶχε συρρεύσει εἰς τοὺς πόδας του καὶ εἶχεν ἐξορδάνει αὐτοὺς ὑπερμέτρως, πρὸς δὲ ἐνεκὰ κκκῆς θέσεως ἐν τῷ ὕπνῳ εἶχε στραβολαιμασθῆ, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ κινήσῃ ἀνοδῶνος τὸν τράχηλον. Ἐνεκὰ τῆς καταστάσεως, εἰς ἣν εὐρίσκετο οὔτε νὰ ἦναι ἐξυπνος ἠδύνατο, οὔτε νὰ κοιμηθῇ κατῳρθοῦ. Εἰς τὸ δεξιὸν αὐτοῦ θυλάκιον εἶχε μίαν συναλλαγματικὴν, εἰς τὸ ἀριστερὸν τὸ διαβατήριόν του, καὶ χρυσὰ τινὰ νομίσματα ἐν δερματίνῳ βαλαντίῳ, ἕπερ ἐπὶ τοῦ στήθους του ἔφερεν. Ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐκ φόβου μὴ ἀπώλεσέ τι τῶν πολυτίμων τού-

(*) Ἐκ παραδρομῆς τὰ τέλη τοῦ παρόντος διηγήματος παραλείθη ἐν σ. 1319. Τὴν ἑλλειψιν ταύτην ἀμπληροῦμεν, ζητοῦντες παρὰ τῶν ἀγνωστών ἡμῶν συγγνώμην διὰ τὴν ἐπιληθοῦσαν ἀταξίαν.